

Przełożyła Walentyna Sobol

Переклад українською Валентини Соболю

***

Lubię szeptać ci słowa, które nic nie znaczą –
Prócz tego, że się garną do twego uśmiechu,
Pewne, że się twym ustom do cna wytłumaczą –
I nie wstydzą się swego mętu i pośpiechu.

Bezładne się w tych słowach niecierpliwą wieści –
A ja czekam, ciekawy ich poza mną trwania,
Aż je sama powiążesz i ułożysz w zdania
I brzemieniem głosu dodasz znaczenia i treści...

Skoro je swoją wargą wyszepeczesz ku wiośnie –
Stają mi się tak jasne, niby rozkwit wrzосу –
I rozumiem je nagle, gdy giną radośnie
W śpiewnych falach twojego, co mnie kocha głosu.

Usta i oczy

Znam tyle twoich pieszczot!
Lecz, gdy dzień na zmroczu
Błyśnie gwiazdą, wspominam tę jedną – bez słów,
Co każe ci ustami szukać moich oczu...
Tak mnie żegnasz zazwyczaj, nim powrócę znów.

Czemu właśnie w tej chwili, gdy odejść mi pora,
Pieścisz oczy, nim spojrzę w czar lasów i łąk?...
Bywa tak: świt się budzi od strony jeziora,
Nagląc nas do rozplotu snem zagrzanych rąk...

O szyby – jeszcze chłodne – uderza po złotą
Nagły z nieba na ziemię światła złot i spust, –
Usta twe – na mych oczach!
Co chcesz tą pieszczotą Powiedzieć?
Mów – lecz zmyślnych nie odrywaj ust!

***

Слова, що ніч не значать, люблю тобі шептати–
До посмішки твоєї вони так пасують,
Певні, що уста твої вберуть їх в значень шати–
За муки й поспіх сорому не чують.

Безладні в тих словах загалопують вісті,
Чекаю, яким буде поза мною їх буття,
Аж ти сама їх впорядкуєш до пуття
І тембром голосу їм додаси і суті, й змісту

А коли їх вустами вишепчеш до весни –
Стають такі ясні як в цвіті верест
В ту мить їх розумію, як радісно зникають
В розспівних хвилях голосу, який мене кохає

Вуста і очі

Знаю стільки твоїх пестоців!
А коли день на схилі
Заблисне зіркою, то згадую єдину – як без слова
Моїх очей шукають уста твої премилі ...
Так ти мене прощаєш, поки повернусь знову.

Чому в тій саме миті, коли вийти треба
Ти пестиш очі, перш ніж гляну в чар лисів і лук?..
Буває так: від озера палає ранне небо,
Диктує нам розлуку сном зігрітих рук ...

Об шибки – іще зимні – б'ється позолота
на землю з неба летється сяйва зліт і спуск –
Вуста твої – на моїх очах!
Що цим сказати хочеш?
Скажи – лише замислених не відривай ти вуст!

Szczęście

Coś srebrnego dzieje się w chmur dali.
Wicher do drzwi puka, jakby przyniósł list.
Myśmy długo na siebie czekali.
Jaki ruch w niebiosach! Słyszysz burzy świst?

Ty masz duszę gwiezdną i rozrzutną.
Czy pamiętasz pośpiech pomieszanych tchnień?
Szczęście przyszło. Czemuż nam tak smutno,
Że przed jego blaskiem uchodzimy w cień?...

Czemuż ono w mroku szuka treści
I rozgrzesza nicość i zatracą kres?
Jego bezmiar wszystko w sobie zmieści,
Oprócz mego lęku, oprócz twoich łez...

Щастя

Щось сріблиться срібне вдалині, де хмари
Вітер в двері стукає, ніби знак про лист
На цю нашу зустріч довго ми чекали
Який рух на небі! Чуєш бурі свист?

Душу, мила, маєш зоряну й відкриту
Пам'ятаєш поспіх змішаних зітхань?
Щастя – ось воно! Чому ж ми неситі,
Його сяйві й блиску боїмось зізнань?...

Чому ж воно у мороці шукає змісту
Думки про небуття – великий гріх,
бо ж безмір щастя все в собі умістить,
окрім мого страху, і окрім сліз твоїх...